

7. 7. 2024 - Lekce opovržení – láska k světu

Čtení: 1. Samuelová 8.1-22; 1. Jan 2,8-17

Písně: 245 – Svatá doba Páně den/ 2 sloky; 315 – Nás zavolal jsi Pane;
282 – Kéž bychom to uměli; 331 – Pána vítej, k nám se sklání;
Má modlitba nemívá někdy slova; SVP – 698; 289;
188 – Neskládejte v mocných naději

"I my chceme být jako všechny ostatní národy. Náš král nás bude soudit a bude před námi vycházet a povede naše boje." (1 Sam 8,20).

„Nemilujte svět ani to, co je ve světě. Miluje-li kdo svět, láska Otcova v něm není. Neboť všechno, co je ve světě, po čem dychtí člověk a co chtějí jeho oči a na čem si v životě zakládá, není z Otce, ale ze světa. A svět pomíjí i jeho chtivost; kdo však činí vůli Boží, zůstává na věky.“ (1. Jan 2,15-17).

Člověk si klade otázku, jak se to stane, že lidé žijící v blízkosti Božího vztahu mají srdce plná chtíče a lásky k tomuto světu. Bible uvádí příliš mnoho příkladů, abychom tuto pravdu ignorovali. Je však nesmírně zajímavé, že dokud Boží velcí muži žijí a slouží, zlo skryté v lidských srdcích se nemůže příliš projevat.

Dokud žil Samuel, tak jak jsme četli v hlavním textu i když Izraelci chtěli žít jako svět kolem nich, stále museli uznat autoritu Božího slova, které hlásá svatý prorok. Později, dokud král David žil, zůstal jeho nástupce Šalomoun pod autoritou Slova, kterému byl jeho otec David věrný. Až po Davidově smrti Šalomoun postupně klesal na cestu úpadku. Mnoho judských králů sloužilo Bohu věrně, ale často se stalo, že jejich synové se zcela odchýlili od Pánových cest a sloužili cizím bohům. Dokud žili svatí otcové, zlo, které doutnávalo v srdcích jejich synů, nemohlo zcela odhalit svou tvář. Smrt svatých otců však všechno změnila!

Apoštol Pavel, který se rozloučil se staršími církví v Efezu, oznámil: „I mezi vámi samými povstanou lidé, kteří povedou scestné řeči, aby strhli učedníky na svou stranu.“ (Skutky 20,30). Dokud žil a sloužil apoštol, lidé žijící ve vzpouře proti Božímu slovu se neodvažovali vznášet své ďábelské argumenty vůči církvi v Efezu. Pavlova smrt opět změnila všechno!

Když čteme další dopis Efezanům (Zjevení 2, 1-7), tentokrát zapsanou rukou apoštola Jana, máme před očima úplně jiný obrázek církve než v době Pavlovy služby. **Tento slavný sbor opustil svou původní lásku – opustil Krista!** Stalo se to, když Pavel prorokoval! V tomto shromáždění

povstali lidé, kteří otrávilí společenství falešným evangeliem a vedli srdce mnoha Efezanů od Krista.

V době Samuela se Izraelité odvážili říci: I my chceme být jako všechny ostatní národy (1 Sam 8,20a). Bůh odhalil Samuelovi, že tato touha Izraelců není nic nového a neměla by ho překvapit. Prorok Izajáš řekl: „Lid tento ctí mě rty, ale srdce jejich je daleko ode mne (Mat 15,8). I když je Izajášové proroctví datováno asi o 350 let později, také dokonale charakterizuje srdeční stav Izraele z doby Samuela.

Izraelité chtěli krále, jako je svět,
a pohrdali Králem, který jim chtěl být nikdy vyčerpávajícím požehnáním!

Bůh jednou řekl Mojžíšovi: „Budu procházet mezi vámi a budu vám Bohem a vy budete mým lidem (Levitikus 26,12), aby zopakoval svou touhu o mnoho století později skrze Jeremiáše: „(...) Přikázal jsem jim jedině toto: „Poslouchejte mě a budu vám Bohem a vy budete mým lidem, chodte po všech cestách, jak jsem vám přikázal, a povede se vám dobře“ (Jer 7,23).

Když si Izrael vybral krále podle standardů tohoto světa, udělal přesně to samé o tisíc let později, když Pilát vedl Ježíše a postavil ho před lid a zeptal se: Koho si vybíráš, krále nebo (bandita) Barabáše (Mat 27,17)?

Musí být podivuhodné, že Boží vyvolený lid si tak často vybral kletbu a hřích a odmítl mír a požehnání. Náš Spasitel, který velmi dobře znal Tóru (byl jejím autorem) a vyslovil slova Izajášova proroctví, která říkala, že srdce Izraele je daleko od Boha, řekl svým učedníkům: „Neboť ze srdce vycházejí špatné myšlenky, vraždy, cizoložství, smilství, loupeže, křivá svědectví, urážky“ (Mat 15,19). Připomeňme si, že člověk, jehož srdce je zlé, si vždy vybere prokletí! Apoštol Jan ve svém prvním dopise napsal následující pasáž: „Nemilujte svět ani to, co je ve světě. Miluje-li kdo svět, láska Otcova v něm není. Neboť všechno, co je ve světě, po čem dychtí člověk a co chtějí jeho oči a na čem si v životě zakládá, není z Otce, ale ze světa. A svět pomílí i jeho chtivost; kdo však činí vůli Boží, zůstává na věky.“ (1. Jan 2,15-17).

Když se podíváme na řecký text prvního Janova dopisu, všimneme si, že apoštol varuje příjemce tohoto dopisu proti tomu, aby světu dával svatou **lásku agapé**.

Tento nejušlechtilejší druh lásky, tuto lásku, kterou člověka miluje Bůh, nelze odevzdat(házet) jako „perly před prasaty“. Svět nezná takovou lásku, nechce ji znát, a pokud ji nepřijme, nenávidí ji! Mnoho věřících, jejichž životy zdaleka nejsou blízké společenství s Bohem, řeknou, že s takovou láskou nemilují svět. Odpověď těchto lidí může být výsledkem

nedostatku biblického učení nebo je to pouhá lež. Biblické řecké učení o lásce agapé upozorňuje na její mimořádnou kvalitu, konkrétně láska agapé je vždy otázka rozhodnutí!

Církev v Efezu byla přesvědčena o své lásce ke Kristu, když byla sepsaná kniha Zjevení. Bůh však viděl tuto církev úplně jinak a obvinil shromáždění, že opustil svou první lásku. V biblickém příběhu to znamená, že věřící v Efezu opustili Krista jako jediného Pána a Spasitele a umístili na jeho místo něco, co lze popsat oddaností a náboženstvím (Zjev 2, 2-4).

Biblická řečtina psala "chtíč" se slovem epithumia, což znamená: chtivost – epithumia – touha, dychtivost, chtivost – je výrazem pro vztah, v němž je určitá hodnota zbožňování, a tak jde vlastně o modlářství. Může jít o chtivost majetku, o touhu po dobrém postavení ve společnosti, o touhu mít nějakou cennou věc, ale také o strach něco ztratit, o něco přijít.

Etymologie slova je zajímavá. Skládá se z předložky epi, což znamená: na nebo po, stejně jako slovo thumos, což znamená: vášně, sklon, touha, hněv a dokonce vztek. V doslovném překladu lze slovo epithumia číst jako: vstupování na cestu vášně nebo jako dosahování, náklonnosti, touhy, hněvu nebo vzteku jako uvolnění dříve skrytých tendencí.

Kromě touhy je člověku, který miluje svět, ohroženo další nebezpečí, které bylo v Bibli zaznamenáno slovem „hrdost“. Biblický Řek, aby vyjádřil tento stav, používal slovo alazoneia, což znamená: sláva (chvastoun, chvástání). Toto slovo velmi dobře popisuje obecný stav Efezské církve, který je uveden v knize Zjevení, kde si věřící, i když plní úsilí, vytrvalosti a utrpení pro Boží jméno, ani nevšimli, že opustili svou první lásku – Ježíše Krista.

Musíme si uvědomit, že flirtování se světem vždy končí křesťanskou duchovní katastrofou.

Pavel, který napsal Korintským druhý dopis, obsahoval v něm následující slova: „Nedejte se zapřáhnout do cizího jha spolu s nevěřícími! Co má společného spravedlnost s nepravostí? A jaké spolužití světla s temnotou? Jaký souzvuk Krista s Beliálem? Jaký podíl věřícího s nevěřícím? Jaké spojení chrámu Božího s modlami? My jsme přece chrám Boha živého. Jak řekl Bůh: ‚Budu přebývat a procházet se mezi nimi, budu jejich Bohem a oni budou mým lidem.‘ A proto ‚vyjděte z jejich středu a oddělte se‘, praví Hospodin a ‚ničeho nečistého se nedotýkejte, a já vás přijmu‘ a ‚budu vám Otcem a vy budete mými syny a dcerami, praví Hospodin zástupů.“ (2. Korintským 6, 14–18).

Apoštol nám připomíná, že každý, kdo se stal žákem Ježíše Krista, už chodí v jednom jhu s Ježíšem Kristem, nemůže náhle změnit své jho, a pak chodit v tomto cizím jhu s nevěřícími (2. Kor 6:14). Biblická řečtina to říkala: připojit se k jinému týmu nebo spojit nesprávný pár!

Křesťané příliš často rozhodují o tomto typu vztahů a sami se klamou, že lidé, kteří nejsou Kristovými učedníky, že s nimi nemohou chodit v duchovní jednotě. Jako příklad lze uvést manželství mezi věřícími v Krista a nevěřícími v naději, že takový vztah nemá šanci se rozvíjet a bude jen přežít. Zkušenost učí, že i když existují takové pozitivní případy, jsou pouze výsledkem Boží milosti. Většina těchto vztahů však velmi rychle začíná prožívat hluboké zhroucení a končí tragédií! Křesťan by měli vědět, že nemohou chodit v duchovní jednotě s lidmi tohoto světa, protože mají malé spojení s lidmi, kterým chybí víra v Krista. Svět, který bohužel neustále přitahuje mnoho věřících v Krista, je temnotou, kterou ovládá vládce tohoto světa. Každý, kdo miluje tento svět, souhlasí s tím, že vládce tohoto světa převezme nad ním autoritu a moc.

Příliš mnoho takzvaných věřících lidí, kteří slyšeli o učednictví v Ježíši Kristu, diskrétně ustoupili z úzkých vztahů s těmi, kteří berou Ježíšovo volání vážně. Pán Ježíš řekl: pokud mě někdo chce následovat ... (Mat 16,24), a to znamená, že pozvání je určeno pouze těm, kteří Jej dokázali slyšet. Pokud někdo toto pozvání neslyšel, neznamená to, že se může s úlevou ulevit, že mu Ježíš toto pozvání ještě nedal. Spíše bychom měli uvažovat, že pokud někdo neslyšel toto volání, bylo to spíše důsledkem jeho duchovní slepoty a jeho duchovní hluchoty, a to by mělo povzbuzovat takového člověka, aby činil pokání a vyznal své hříchy.

Nezapomeňme, nikdy neopovrhujte Bohem ani Jeho Slovem. Pohrdání Bohem a Jeho Slovem může být příčinou našeho posledního pádu.

Učedník Ježíše Krista vždy dbá na Slovo a vždy najde plnost radosti ve Slově, a protože důvěřuje svému Bohu, je šťastný člověk (Kdo je prozíravý ve slovu, nalézá dobro, blaze tomu, kdo doufá v Hospodina. Přísloví 16,20)!

Pokojné prožívání prázdnin
a čas na relax přeje Š. Marosz